

РЕШЕНИЕ

№ 255

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10556** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ралица Рачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Б. Н. Т., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Д. М., против решение № 3170 от 19.08.2025 г., постановено по АНД № 9098/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС).

С решението си съдът е потвърдил Наказателно постановление № НП-43/01.06.2023 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция "Медицински надзор" /ИА МН/, [населено място], с което на основание чл. 117 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/ на жалбоподателя д-р Д. Б. М., в качеството му на "дежурен лекар" в лечебно заведение Център за спешна медицинска помощ /ЦСМП/, [населено място], е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева на основание чл. 116к, ал. 1 от ЗЛЗ за нарушение на Глава II, Раздел I, т. 1.6. „Вторична преценка и диагностично-лечебни стъпки при спешен пациент“ от Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", във вр. с чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ.

С обжалвания съдебен акт и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 63д от ЗАНН Б. Н. Т. е осъден да заплати на Изпълнителна агенция "Медицински надзор" разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, както и на основание чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 и чл. 190, ал. 2 НПК да заплати по сметка на СРС сторените по делото разноски за изготвените СМЕ в общ размер на 3180,00 лева и сумата от 5,00 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на съда.

Касаторът обжалва решението с доводи за неговата неправилност поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост. В касационната жалба се твърди, че въззивният съд е извършил едно превратно тълкуване на събраните доказателства, като е изопачил едни и е игнорирал други и по този начин е нарушил изискването всяко едно от тях да бъде внимателно анализирано, поотделно и в съвкупност с останалите доказателства. Според касатора съдът еднопосочно е дал вяра на доказателствата, които обслужват тезата на заинтересованите лица и въз основа на тези показания е изградил вътрешното си убеждение. Счита също така, че въззивният съд не е извършил изискуемата от закона всеотна и обективна оценка на релевантните факти и не е посочил, защо дава вяра единствено на показанията на заинтересованите лица и в тази връзка незаконосъобразно е потвърдил оспореното наказателно постановление. Решението се оспорва и в частта за разноските, като се посочва, че в тази част решението е прекомерно и необосновано, без да са излагат конкретни доводи за това. С писмено становище се допълва касационната жалба, като се излагат доводи за нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необоснованост.

Ответникът по касация - изпълнителен директор на Изпълнителна агенция "Медицински надзор", не изразява становище по касационната жалба и не се явява и не се представлява в проведеното открито съдебно заседание.

Прокурор към Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба. Предлага оспореното решение на СРС като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила.

Настоящият касационен състав на АССГ, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, намира касационната жалба за допустима, като подадена в законоустановения 14-дневен срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт. Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна въззивният съд е установил следното:

На 27.07.2022 г. в 07:53 ч., 08:01 ч. и 08:03 ч. са постъпили входящи повиквания от В. М., в които съобщава за внезапно настъпили оплаквания на съпруга ѝ Р. М., изразяващи се в обърканост, затруднен говор, невъзможност за контрол на крайниците /„ръцете не го слушат“/. Пациентът е хипертоник и редовно приемал лекарства за кръвно. В разговора със служител на ЦСМП за снемане на анамнеза е помолено пациентът да измери температура и артериално налягане, които са съобщени по телефона на медицинския служител, осъществяващ „медицинския триаж“ - 144/98, 36 градуса. Повикването е кодирано с „жълт“ код (нестабилен/потенциално нестабилен спешен пациент). Сигналът е обслужен от дежурен Екип № 9 (мед. лице д-р Б. Т., пар. В. С., шофьор Я. М.). Осъществен е преглед в дома на пациента, след което е оставен на място, без приложена терапия и насочване или транспортиране в лечебно заведение. Час на приключване на адреса 08:50 ч. Отбелязаната във Фиша за спешна медицинска помощ диагноза не се чете. В анамнезата е записано „Говори по-бавно. Напрегнат е“. Неврологичен статус: „Съзнание -възбуден; Отпадни сим. – моноплегия; Зеници-нормални; G. скала... нечетливо попълнена; РР 140/не се чете“. Допълнителен клиничен преглед: „контактен, адекватен, ориентиран“; Работна диагноза: „Не“ /неясно за проверяващите съкращение/; Пациентът остана в дома си“. На място кодът на повикването е променен на „Зелен“ (стабилен спешен пациент). Следобед на 27.07.2022 г. отново са регистрирани на тел. „112“ обаждания на името на пациента, съответно: 1) разговор проведен в 15:37 ч. с д-р Р. Т. – дежурен невролог в Клиника „Торакс“. Същият съобщава за нужда от транспорт за извозване на пациента Р. М. до УМБАЛ „Св. А.“, след извършен от него преглед и поставена диагноза мозъчен инфаркт; 2) разговори проведени в 17:05 ч. и 17:22 ч. отново с В. М.

и дежурен служител в ЦСМП-С., като е осведомена, че няма свободни екипи. М. предложила да организира сама транспорта на пациента до лечебното заведение, което и извършва след приключване на разговора. Същата вечер пациентът Р. М. е приет по спешност в Клиниката по нервни болести на УМБАЛ „Света Анна“ АД, [населено място] с поставена окончателна диагноза: „Исхемичен мозъчен инсулт (атеротромботичен) в басейна на лявата средна мозъчна артерия. Десностранна централна хемипареза в обратно развитие. Централна лицева пареза вдясно. Частична моторна афазия в обратно развитие. Артериална хипертония III стадий. Хипертриглицеридемия.“ Във връзка със следобедното повторно повикване, от ЦСМП-С. е предоставен втори документ У.Ф. 257 № 087738 със следните данни: Повод за повикване: „с Insultus cerebri, д-р Т.“. Характер на повикването „бърз“. Повикването е кодирано с код „червен“ (критичен спешен пациент), прието е в 15:40 часа от ф-р Д.. Отбелязано е още: час на приключване на адреса 17:23 ч; „Отказва се. Извозен със собствен превоз“. В писмено становище на д-р Б. Т. са изложени твърдения, че не се е налагала хоспитализация на пациента, като е обяснил на съпругата, че това не е инсулт и не е спешно състояние към този момент.

Във връзка с постъпила жалба от В. М. относно оказаната медицинска помощ на съпруга ѝ Р. М. е издадена заповед № РД-13-1075/01.12.2022 г. на изпълнителния директор на ИА МН, с която е възложено на д-р Тянка П. и Д. С. – длъжностни лица в контролния орган да извършат извънредна проверка на ЦСМП-С..

Резултатите от проверката са обективирани в КП № 889/19.12.2022 г. С акт за установяване на административно нарушение № А 55/15.03.2023 г., съставен от д-р Тянка П. – главен инспектор при ИАМН и в присъствието на свидетеля Д. С. е констатирано, че на 27.07.2022 г. в [населено място], жалбоподателят д-р Б. Т., след извършен преглед на Р. М. не е направил вторична преценка и диагностично-лечебни стъпки при спешност за уточняване на спешно настъпилите промени в обективното му състояние, поставяйки в риск живота и здравето на пациента. В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 6, ал. 1 ЗЛЗ във 4 вр. с т. 1.б. от Раздел I на Глава втора - “Вторична преценка и диагностично лечебни стъпки при спешен пациент“ от Наредба № 3/06.10.2017 г., като след съставянето препис от същия е връчен лично на Б. Т.. Въз основа на горепосочения АУАН е издадено оспореното наказателно постановление № 43/01.06.2023 г. от изпълнителния директор на ИА МН, с което на основание чл. 116к, ал. 1 ЗЛЗ, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя д-р Б. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева за извършено нарушение по чл. 6, ал. 1 ЗЛЗ във 4 вр. с т. 1.б. от Раздел I на Глава втора - “Вторична преценка и диагностично лечебни стъпки при спешен пациент“ от Наредба № 3/06.10.2017 г. Препис от наказателното постановление е връчен на 05.06.2023 г. на представител на Б. Т. по месторабота, видно от приложената по делото товарителница.

С оспорено решение на СРС е потвърдено процесното наказателно постановление. В хода на съдебното производство са изготвени и изслушани основна и допълнителна съдебно-медицински експертизи.

На първо място въззивният съд е приел, че АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените по делото писмени доказателства, относими към назначаването и оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът е приел, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Според съда е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното

НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, което гарантирано в пълна степен защита на жалбоподателя.

Съдът е анализирана разпоредбата на чл. 34 ЗАНН и е стигнал до извода, че са спазени всички давностни срокове, визирани в същата, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна. В заключение е прието, че АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщения по делото доказателствен материал въззивният съд е счел, че установените от административните органи фактически положения са напълно подкрепени както от гласните доказателствени средства – показания на свидетелите Тянка П., Р. М. и В. М., така и от приложените множество писмени доказателства, както и от заключенията на назначените на етапа на съдебното следствие съдебномедицински експертизи.

Прието е, че вещите лица изготвили двете СМЕ са категорични, че на базата на данните от извършения преглед и от терапевтичното поведение на специалиста невролог в МЦ „Торакс“ може да се твърди, че към 08.20 ч на 27.07.2022 г. състоянието при пациента Р. М. поначало не е било животозастрашаващо и не е налагало незабавна хоспитализация и започване на лечение. Състоянието на Р. М. след възникване на отпадните симптоми на 27.07.2022 г. сутринта е било спешно от неврологична гледна точка, но дискретната проява на симптомите само със сетивни нарушения и говорна възбуда не е било възможно да бъде оценена от неспециалист по неврология. Анамнезата за внезапна поява на отпадни неврологични симптоми обаче е основание да се потърси медицинска помощ от специалист невролог в условия на спешност, поради риск от разширяване на отпадната симптоматика и затова болният е следвало да се насочи към такъв специалист в условия на спешност и/или да се транспортира до лечебно заведение. В тази връзка съдът е приел, че именно липсата на задълбочени познания в областта на неврологията и с оглед обективните данни за отпадна симптоматика при пациента са налагали вторична преценка от невролог и диагностично-лечебни стъпки за уточняване на спешно настъпилите промени в обективното му състояние, каквито не са предприет от д-р Б. Т. – нито е поискано изпращането на втори специализиран екип с лекар-невролог, нито пък е осъществено транспортиране на болния до лечебно заведение. Според съда жалбоподателят, като е negliжирал задълженията си в очертаната насока е нарушил изискванията на чл. 6, ал. 1 ЗЛЗ във вр. с т. 1.6. от Раздел I на Глава втора - “Вторична преценка и диагностично лечебни стъпки при спешен пациент“ от Наредба № 3/06.10.2017 г.

С оспореното решение е прието, че наказващият орган правилно и законосъобразно е приложил общата санкционна разпоредба на чл. 116к, ал. 1 ЗЛЗ, която препраща имплицитно към визираното правно задължение по чл. 6, ал. 1 ЗЛЗ във вр. с т. 1.6. от Раздел I на Глава втора - “Вторична преценка и диагностично лечебни стъпки при спешен пациент“ от Наредба № 3/06.10.2017 г. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Предвид изложеното съдът е достигнал до извода, че материалният закон също е приложен правилно. Приел е, че административното нарушение е извършено виновно, при форма на вината несъзнавана непредпазливост, като нарушителят не е предвиждал извършването на деянието и не е съзнавал неговия общественоопасен характер, но е бил правно задължен да стори

това, като същевременно не са констатирани пречки от обективно или субективно естество, които да препятстват протичането на изискуемата съзнателна дейност.

Според въззивния съд наказващият орган е индивидуализирал санкцията в законоустановения минимум, поради което е счел, че липсва юридическа възможност за нейното редуциране и не са налице предпоставки за третиране на процесния случай като маловажен, което да обуслови приложното поле на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

В заключение СРС е приел, че съобразно изложените фактически и правни доводи, при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на въззивника е ангажирана в съответствие с материалния закон. Предвид изложеното, съдът е потвърдил изцяло издаденото наказателно постановление, като правилно и законосъобразно.

Решението е правилно.

Противно на твърдяното в касационната жалба, оспореното решение е подробно мотивирано, като всички оплаквания направени с жалбата са обсъдени всеотрасно и задълбочено. Въззивният съд е обосновал изводите си въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства и същите се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Настоящият касационен състав приема, че АУАН е съставен изцяло в съответствие с разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН, като нарушението е изчерпателно описано и подробно са посочени обстоятелствата, при които същото е извършено. АУАН е съставен от компетентно лице при спазване на процедурата за неговото съставяне по чл. 40 и чл. 43 от ЗАНН и в същия е дадена правна квалификация на установеното нарушение. Процесното НП също е издаден от компетентен орган съгласно нормата на чл. 117 от ЗЛЗ и противно на твърденията в касационната жалба, при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Неоснователно е възражението, че АУАН е издаден след изтичане на 3-месечния срок по чл. 34 от ЗАНН. Видно от приобщената към делото преписка със Заповед № РД-13-1075 от 01.12.2022 г. на изпълнителния директор на ИА МН е разпоредена извънредна проверка на „Центъра на спешна медицинска помощ“ [населено място] във връзка с жалба рег. № 94-4678/08.11.2022 г., определени са длъжностните лица, които да я извършат и периода за извършване на проверката. В цитираната заповед не фигурира името на д-р Б. Т., т.е. към момента на разпоредяване на проверката 01.12.2022 г. извършител на нарушението не е бил установен. Едва с Констативния протокол № КП-889/19.12.2022 г., съставен след извършената проверка са установени нарушението и извършителят му, а именно дежурен лекар от ЦСМП – д-р Б. Т.. Процесният АУАН е съставен на 15.03.2023 г., поради което правилно въззивният съд е приел, че в случая е спазен тримесечния срок. Спазен е и 6-месечния срок за издаване на оспореното НП № НП-43 от 01.06.2023 г.

Неоснователно е и твърдението, че в НП не е конкретизирано нарушението и нормата. В процесното НП изрично е посочено, че е нарушена разпоредбата на т. 1.6. от Глава II, Раздел I от Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", във връзка с чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ. В цитираната подзаконова норма е разписано, че практикуването на медицинската специалност "Спешна медицина" включва вторична преценка и диагностично-лечебни стъпки при спешен пациент. В случая административнонаказващият орган ясно и недвусмислено е описал извършеното от касатора нарушение, а именно, че д-р Б. Т., след извършен преглед, като не е направил вторична преценка и диагностично-лечебни стъпки при спешност, е поставил в риск живота и здравето на пациента, с което е нарушил т. 1.6. от Глава II, Раздел I от Наредба № 3 от 6.10.2017 г. Правилен е изводът на въззивния съд, че в случая е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо

възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика са посочени времето, мястото, извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е осъществено. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че в случая при ангажиране на административно наказателната отговорност не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. Прицесното НП е издадено и при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ, дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. В случая приложима е Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", издадена от министъра на здравеопазването на основание законовата делегация на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ. В т. 2 от Глава първа, Раздел II на същата е въведена дефиницията за "Спешен пациент", а именно всеки, при който е налице спешно състояние и поради това нужда от провеждане на спешни диагностично-лечебни действия или транспорт, които ако не бъдат предприети незабавно, биха довели до тежки или необратими морфологични или функционални увреждания на жизненоважни органи или системи или до смърт. Съгласно т. 1 от Глава първа, Раздел II от наредбата „спешно състояние“ е всяка остра или внезапно възникнала промяна в здравето на човека, изразяваща се в нововъзникнало или в промяна на съществуващо заболяване, увреждане или друго състояние или обстоятелство, а също и усложнение при родилка, застрашаващо здравето и живота на майката и плода, с достатъчна по сила тежест, което може да доведе до смърт или до тежки или необратими морфологични или функционални увреждания на жизненоважни органи и системи, в това число критични нарушения в жизненоважните функции, загуба на функция на орган или на част от тялото, временна или постоянна инвалидизация, ако не се предприемат незабавни медицински действия, целящи физиологична стабилност и/или ефективно дефинитивно лечение на пациента. От анализа на посочените разпоредби и от събраните по делото доказателства безспорно се потвърждава извода на въззивния съд, че настоящия случай несъмнено попада в тези цитираните по-горе легални дефиниции. Вещото лице по основната СМЕ дава заключение, че е налице противоречие и несъответствие между отразеното във фиша при обаждането на 112 и отбелязаното в анамнезата при прегледа от д-р Т., но дори и да се приеме, че при посещението не е била налице трайна отпадна неврологична симптоматика, то безспорно е било налице внезапно възникнала промяна в здравето на Р. М. с оглед отразеното при първоначално подадения сигнал на 112, а именно, че Р. М. е „объркан, дезориентиран, не си контролира ръцете, има затруднен говор“. Като е игнорирал първоначално посочените симптоми и като не е насочил пациента към допълнителни диагностично-лечебни действия от специалист-невролог и не е транспортирал същия до лечебно заведение, д-р Б. Т. е застрашил живота и здравето на Р. М.. Това се потвърждава и от заключението на допълнителната СМЕ, в която изрично е посочено, че състоянието на Р. М. на 27.07.2022 г. сутринта, след възникване на отпадните симптоми е било спешно от неврологична гледна точка, като анамнезата за внезапна проява на отпадни неврологични симптоми е основание да се търси медицинска помощ от специалист невролог, в условията на спешност поради риск от разширяване на отпадната симптоматика и болният е следвало да се насочи към такъв специалист в условията на спешност. Също така е посочено, че с оглед първоначално посочените симптоми при пациента е следвало да се изпрати спешен екип с невролог, а при липса на такъв специалист да бъде транспортиран от посетилия го екип до спешен център за оценка на състоянието от невролог.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението на касатора, че заключенията се

основават на постфактум анализ на състоянието на пациента, часове след прегледа. Както бе посочено по-горе внезапната промяна в здравето на пациента е споделена още при първоначалното обаждане на телефон 112 и игнорирането на тези симптоми е застрашило в значителна степен здравето на пациента. Не се споделя и твърдението в касационната жалба, че показанията на Р. М. и съпругата му са противоречиви. Видно от приобщената административната преписка и дадените непосредствено пред съда показания на Р. М. и В. М., същите са ясни, логични и последователни, поради което правилно се кредитирани както от вещите лица така и от съда.

С оглед изложеното, настоящият касационен състав приема, че по делото безспорно са установени предпоставките на т. 1.6. от Глава II, Раздел I от Наредба № 3 от 6.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Спешна медицина", във вр. с чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на д-р Б. Т., в т.ч. правилно е определена и санкционната норма на чл. 116к, ал. 1, предложение първо от ЗЛЗ, съгласно която законодателят е предвидил административно наказание „глоба“ в размер от 300,00 до 1000,00 лева за физически лица, като в случая наказващият орган е индивидуализирал санкцията в законоустановения минимум. Обобщавайки мотивите си съдът приема, че атакуваното наказателно постановление е законосъобразно и правилно е потвърдено от въззивния съд.

Неоснователно е и възражението срещу решението на РС в частта за разносните. Съобразявайки разпоредбите на чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 и чл. 190, ал. 2 НПК и чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, въззивният съд правилно е определил размера на разносните както следва: разноски за изготвените СМЕ в общ размер на 3180,00 лева, служебно издаден изпълнителен лист – 5 лева в полза на Софийски районен съд и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 лева в полза на ИА „Медицински надзор“.

Предвид изложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, настоящият състав приема, че касационната жалба е неоснователна, поради което оспореното решение при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд - София-град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3170 от 19.08.2025 г., постановено по АНД № 9098/2023 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: